

After I Do

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Forever, Interrupted
Maybe in Another Life
Daisy Jones & The Six
The Seven Husbands of Evelyn Hugo
Malibu Rising
Carrie Soto is Back
One True Loves

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

After I Do

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6750 2

© 2014 Taylor Jenkins Reid

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Marja Borg

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *After I Do*

Oorspronkelijke uitgever Atria Books

Omslagontwerp Margo Togni, naar het ontwerp van

S&S Art Dept, adapted from design by Laywan Kwan

Omslagillustratie © Adobe Stock

Foto auteur © Scott Witter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Mindy Jenkins en Jake Jenkins
(Moge dit als bewijs dienen dat ik de
beste voeten van de familie heb.)

flagrant, bijv. nw.

Dat ik hier sta en jij de badkamer uit komt lopen zonder het dopje op de tandpasta te hebben gedaan.

The Lover's Dictionary

DEEL EEN

Waar is het goede gebleven?

We staan op het parkeerterrein van het Dodger Stadium en voor de zoveelste keer is Ryan vergeten waar we de auto hebben geparkeerd. Ik blijf zeggen dat hij in vak C staat, maar hij gelooft me niet.

‘Nee,’ zegt hij voor de tiende keer. ‘Ik herinner me nog heel goed dat we rechtsaf gingen toen we aankwamen, niet linksaf.’

Het is ongelooflijk donker, het pad voor ons wordt slechts verlicht door lantaarnpalen met oversized honkballen erop. Ik heb op het bord gekeken toen we de auto parkeerden.

‘Dan herinner je je dat verkeerd.’ Ik klink kortaf en boos. We zijn hier al veel te lang en ik heb een pesthekel aan de chaos van het Dodger Stadium. Het is weliswaar een warme zomeravond, wat in elk geval nog iets is om dankbaar voor te zijn, maar het is ook al tien uur en de rest van de toeschouwers komt in drommen het stadion uit lopen en we moeten ons een weg banen door een zee van blauw-witte truien. En dat doen we nu al twintig minuten.

‘Ik herinner het me niet verkeerd,’ zegt hij terwijl hij voor me uit loopt en niet eens de moeite doet om even om te kijken tijdens het praten. ‘Jij bent van ons degene met het slechte geheugen.’

‘O ja, ik snap ’m al,’ zeg ik spottend. ‘Ik ben ineens de stomkop van het stel omdat ik vanochtend mijn sleutel kwijt was?’

Hij draait zich om en kijkt me aan; ik gebruik het moment om de afstand tussen ons te overbruggen. Het parkeerterrein is heuvelachtig en steil. En ik ben traag.

‘Ja hoor, Lauren, dat is precies wat ik zei. Jij bent de stomkop.’

‘Ik bedoel, daar kwam het wel op neer. Jij zei dat je weet waar je het over hebt, alsof dat voor mij niet zo is.’

‘Help me nou maar gewoon om die stomme kloteauto te vinden, dan kunnen we naar huis.’

Ik reageer niet. Ik volg hem als een mak schaap terwijl hij steeds verder wegloopt van vak C. Waarom hij naar huis wil, is me een raadsel. Het wordt er thuis heus niet beter op. Dat is het al maanden niet meer.

Hij loopt in een grote cirkel de heuvels van het parkeerterrein op en af. Ik loop vlak achter hem, wacht naast hem voor de zebrapaden en steek de weg over in zijn tempo. We praten niet. Ik denk aan hoe graag ik tegen hem wil schreeuwen. En ik denk ook aan hoe graag ik gisteravond tegen hem wilde schreeuwen. Ik denk aan hoe graag ik morgen waarschijnlijk tegen hem wil schreeuwen. En ik vermoed dat hij ongeveer hetzelfde loopt te denken. Toch is de lucht tussen ons roerloos, niet doorbroken door welke gedachte van ons dan ook. Zoals zo vaak de laatste tijd staan onze avonden en week-ends stijf van de spanning; een spanning die alleen kan worden opgeheven door gedag of welterusten te zeggen.

Nu de ergste drukte voorbij is, wordt het eenvoudiger om te zien waar we zijn en waar we de auto hebben geparkeerd.

‘Daar staat-ie,’ zegt Ryan zonder de moeite te nemen om te wijzen.

Ik volg zijn blik. Inderdaad, daar staat-ie. Onze kleine zwarte Honda.

In vak C.

Ik glimlach naar hem. Het is geen vriendelijke glimlach.

Hij glimlacht terug. Die van hem is ook niet vriendelijk.

Elfenhalf jaar geleden

Het was halverwege mijn tweede jaar op de universiteit. Mijn eerste jaar was eenzaam geweest. UCLA was minder uitnodigend dan ik had verwacht toen ik me daar inschreef. Het kostte me moeite om mensen te leren kennen. Ik ging in het weekend vaak terug naar huis. Nou ja, ik ging vooral terug voor mijn jongere zusje, Rachel. Mijn moeder en mijn jongere broertje kwamen op de tweede plaats. Rachel was degene aan wie ik alles vertelde. Rachel was degene die ik miste wanneer ik in mijn eentje in de mensa at – en daar at ik vaker in mijn eentje dan ik wilde toegeven.

Op mijn negentiende was ik veel verlegener dan ik op mijn zeventiende was geweest, toen ik het eindexamen als beste van de klas had afgelegd en ik kramp in mijn hand had gekregen door de vele handtekeningen die ik in jaarboeken moest zetten. Mijn moeder vroeg me gedurende het hele eerste jaar of ik niet liever ergens anders wilde studeren. Ze bleef herhalen dat het niet erg was als dat zo was, maar ik wilde dat niet. Ik hield van mijn colleges. ‘Ik moet daar gewoon mijn weg nog een beetje vinden,’ zei ik iedere keer wanneer ze erover begon. ‘Maar dat komt vanzelf. Echt.’

Ik begon de weg te vinden toen ik een baantje nam in de postkamer. De meeste avonden waren er, behalve ik, maar een of twee mensen, een dynamiek waarin ik floreerde. Ik was goed in kleine groepen. Ik kon stralen wanneer ik niet mijn best hoefde te doen om gehoord te worden. En na een paar maanden op de postkamer begon ik veel mensen te leren kennen. Sommigen van hen vond ik echt leuk. En sommigen van die mensen vonden mij ook echt leuk. Toen de kerstvakantie aanbrak, verheugde ik me al op mijn terugkeer in januari. Ik miste mijn vrienden.

Toen de colleges weer begonnen, bleek ik les te krijgen in een paar gebouwen waar ik niet eerder was geweest. Ik had na het eerste algemene jaar gekozen voor psychologie en door mijn nieuwe rooster liep ik steeds dezelfde jongen tegen het lijf, waar ik ook heen ging. De sportschool, de boekenwinkel, de liften in Franz Hall.

Hij was lang en breedgeschouderd. Hij had sterke armen met geprononceerde bicepsen, en de mouwen van zijn shirts zaten net iets te strak. Hij had lichtbruin haar en vaak stoppeltjes op zijn kaken. Hij liep altijd te lachen, was altijd met iemand in gesprek. Zelfs wanneer ik hem in zijn eentje zag lopen, leek hij het zelfvertrouwen uit te stralen van een man met een missie.

Ik stond in de rij voor de mensa toen we eindelijk een gesprekje aanknoopten. Ik droeg hetzelfde grijze shirt dat ik de dag ervoor aan had gehad en toen ik hem iets verderop in de rij zag staan, bedacht ik dat dat hem misschien wel zou opvallen.

Nadat hij zijn pasje voor de kaartlezer had gehouden om naar binnen te kunnen, bleef hij even staan kletsen met de jongen die de kaartlezer bemande, terwijl zijn vrienden doorliepen. Toen ik vooraan in de rij stond, stopte hij met praten en keek naar me.

‘Volg je me soms?’ Lachend keek hij me aan.

Ik voelde me meteen gegeneerd en dacht dat hij dat wel zou merken.

‘Sorry, dat was een stomme grap. Maar het lijkt wel alsof ik je de laatste tijd overal tegenkom.’

Ik haalde mijn pasje weg bij het apparaat.

‘Mag ik met je meelopen?’ vroeg hij.

‘Ja hoor.’ Ik had afgesproken met mijn vrienden van de postkamer, maar die zag ik sowieso nog nergens zitten. En hij was echt leuk. Dat gaf de doorslag. En hij was knap.

‘Waar gaan we naartoe? Welke rij?’ wilde hij weten.

‘We gaan naar de grill,’ zei ik. ‘Tenminste, als jij dat ook wil.’

‘Graag zelfs. Ik heb ontzettend veel zin in een hamburger met kaas.’

‘Dan wordt het de grill.’

Het was stil toen we in de rij stonden, maar hij deed zijn best om het gesprek gaande te houden.

‘Ik ben Ryan Lawrence Cooper,’ zei hij terwijl hij me een hand gaf.

Ik lachte. Hij had een stevige greep. En ik had ook het gevoel dat als hij

mijn hand niet zou willen loslaten, ik daar weinig tegen zou kunnen doen. Zo krachtig voelde zijn hand.

‘Lauren Maureen Spencer,’ zei ik.

Hij liet mijn hand los.

Ik had hem ingeschat op gladjes en zelfverzekerd, en evenwichtig en charmant, en tot op zekere hoogte was hij al die dingen ook. Maar terwijl we praatten, leek hij ook een beetje te aarzelen, alsof hij niet precies wist wat hij moest zeggen. De leuke jongen die zo zelfverzekerd had geleken, veel zelfverzekerder dan ik waarschijnlijk ooit zou worden, bleek... compleet menselijk. Hij was gewoon iemand die er goed uitzag en ongetwijfeld ook grappig was en die net genoeg zelfvertrouwen bezat om te kunnen doen alsof hij de wereld beter begreep dan de rest van ons. Maar dat was helemaal niet zo. Hij was net als ik. En ineens drong tot me door dat dat hem nog leuker maakte. Ik voelde vlinders in mijn buik. Ik kreeg zweet in mijn handen.

‘Geef nou maar toe dat je me hebt lopen stalken,’ zei ik in een poging grappig te zijn.

‘Ik geef het toe,’ zei hij, maar hij trok zijn woorden meteen terug. ‘Nee hoor, natuurlijk niet. Maar het is jou dus ook opgevallen. Het is net alsof ik je ineens overal zie.’

‘Nee, het is net alsof ik jou ineens overal zie.’ Ik deed een stap naar voren in de rij. ‘Ik ben gewoon waar ik moet zijn.’

‘En dat is precies op de plekken waar ik moet zijn.’

‘Misschien zijn we wel kosmisch verbonden,’ zei ik voor de grap. ‘Of we hebben hetzelfde rooster. Volgens mij heb ik je voor het eerst op het grote plein gezien. En daar hang ik ook vaak rond tussen mijn college Introductie in de psychologie en mijn college Statistiek in. Dus jij moet rond die tijd ook aan een college op de South Campus zijn begonnen, toch?’

‘Je hebt onbedoeld twee dingen onthuld, Lauren,’ zei hij lachend.

‘O ja?’

‘Ja.’ Hij knikte. ‘Ik weet nu dat je psychologie doet en ik weet twee van de colleges die je volgt. Als ik een stalker was, zou dat een goudmijn zijn. Maar dat is niet het belangrijkste.’

‘Oké.’ Ik knikte ook. ‘Maar als je een goede stalker was, wist je dat natuurlijk al.’

‘Dat kan, maar een stalker is een stalker.’

We stonden eindelijk vooraan, maar Ryan leek meer oog voor mij te heb-

ben dan voor het feit dat we aan de beurt waren. Ik wendde even mijn blik van hem af en zei tegen de kok: ‘Een cheeseburger graag.’

‘En jij?’ vroeg de kok aan Ryan.

‘Een hamburger met extra kaas.’ Toen Ryan zich iets naar voren boog, raakte zijn mouw per ongeluk mijn onderarm.

Ik voelde een korte tinteling. ‘Wat is dan het belangrijkste?’ vroeg ik aan hem.

‘Wat?’ Hij was er niet helemaal bij met zijn gedachten.

‘Je zei dat ik twee dingen had onthuld.’

‘O!’ Glimlachend schoof hij zijn dienblad naar het mijne toe. ‘Je zei dat je me voor het eerst gezien had op het plein.’

‘Ja, en?’

‘Maar dat is niet waar ik jou voor het eerst heb gezien.’

‘Oké...’ Ik begreep niet goed wat hij bedoelde.

‘Dus technisch gezien heb jij mij als eerste gespot.’

Ik lachte naar hem. ‘Dat is zo.’ De kok gaf me mijn cheeseburger en Ryan zijn hamburger. Met de dienbladen liepen we naar de drankautomaat.

‘Dus,’ vervolgde Ryan, ‘als jij degene bent die mij stalkt, dan neem ik aan dat ik moet wachten tot jij me mee uitvraagt.’

‘Wat?’ Schrik en schaamte streden om voorrang.

‘Luister,’ zei hij. ‘Ik ben een geduldig mens. Ik weet dat je eerst moet verzamelen, een manier moet verzinnen om met me in gesprek te raken, en dat dan zo nonchalant mogelijk.’

‘Ja ja,’ zei ik. Ik pakte een glas en hield het onder de ijsblokjesautomaat. Na veel gebulder vielen er drie armetierige ijsblokjes in mijn glas. Ryan gaf een klap op de zijkant van het apparaat en meteen stortte er een hele gletsjer aan ijs uit. Ik bedankte hem.

‘Graag gedaan. Ik heb een voorstel,’ zei hij. ‘Zullen we afspreken dat ik tot morgenmiddag zes uur wacht? En dan treffen we elkaar in de hal van Hendrick Hall. Ik trakteer je dan op een burger en misschien ook een ijsje. En daarna mag je me mee uit vragen.’

Ik lachte naar hem.

‘Zo hoort het nu eenmaal,’ zei hij. ‘Jij hebt mij eerst gezien.’

Hij was bijzonder charmant. En dat wist hij.

‘Oké. Maar één vraag. Toen je in de rij stond,’ zei ik terwijl ik naar de jongen achter de kaartlezer wees, ‘waar had je het toen over met hem?’ Ik vroeg

het omdat ik behoorlijk zeker wist wat het antwoord op die vraag was, maar ik wilde het hem horen zeggen.

‘O, die jongen bij de kaartlezer?’ Hij lachte. Hij wist dat hij was betrapt. ‘Ja, ik ben gewoon benieuwd waar jullie het over hadden.’

Hij keek me recht aan. ‘Ik zei: “Doe even alsof we een gesprek voeren. Ik wil hier blijven staan totdat dat meisje in dat grijze shirt hier is.”’

De korte tinteling die ik even daarvoor had gevoeld, trok nu door mijn hele lijf. Het was alsof ik verschroeid werd. Ik voelde het tot in mijn vingertoppen en in mijn tenen.

‘Hendrick Hall, morgen, om zes uur,’ zei ik om te bevestigen dat ik er zou zijn. Maar op dat moment wisten we denk ik allebei al dat ik niets liever wilde. Ik wilde daar eigenlijk nu al zijn.

‘Zorg dat je op tijd bent.’ Glimlachend liep hij weg.

Ik zette mijn glas op mijn blad en liep nonchalant door de mensa. Ik ging in mijn eentje aan een tafel zitten; ik was er nog niet aan toe om mijn vrienden te zien. Daarvoor was de lach op mijn gezicht te breed, te krachtig, te stralend.

Om vijf voor zes was ik in Hendrick Hall.

Ik wachtte een paar minuten terwijl ik mijn best deed om er niet uit te zien alsof ik vol verwachting op iemand wachtte.

Dit was een date. Een echte date. Dit was anders dan door een vriend gevraagd worden om mee te gaan naar een of ander feest op vrijdagavond waarover hij had gehoord. Dit was anders dan op de middelbare school eindelijk gekust worden door de jongen die je al heel lang leuk vond.

Dit was een date.

Wat moest ik tegen hem zeggen? Ik kende hem nauwelijks! Stel dat ik uit mijn mond stonk of dat ik iets stoms zou zeggen? Of stel dat mijn mascara uitliep en ik niet in de gaten had dat ik er de hele avond bij zat als een wasbeer?

Paniekerig probeerde ik een glimp van mezelf op te vangen in het raam, maar net op dat moment kwam Ryan de hal in lopen.

‘Wauw,’ zei hij toen hij me zag.

Meteen maakte ik me geen zorgen meer om eventuele imperfecties. Ik maakte me geen zorgen over mijn knokige handen of dunne lippen. Ik dacht juist aan de glans van mijn donkerbruine haar en de grijstint in mijn

blauwe ogen. Ik dacht aan mijn lange benen toen ik Ryans blik die kant uit zag gaan. En ik was blij dat ik ervoor had gekozen om een zwart, kort wollen jurkje en een sweatshirt met rits aan te trekken zodat mijn benen goed te zien waren.

‘Je ziet er te gek uit,’ vervolgde hij. ‘Dan moet je me wel echt leuk vinden.’

Ik lachte naar hem terwijl hij me glimlachend opnam. Hij droeg een spijkerbroek en een T-shirt, met daaroverheen een fleecjack met het UCLA-logo.

‘En jij hebt wel heel erg je best gedaan om niet te laten merken hoe leuk je mij wel niet vindt,’ zei ik.

Hij glimlachte weer naar me, maar het was een ander lachje dan dat van ervoor. Hij glimlachte niet om charmant over te komen, hij glimlachte omdat hij mij charmant vond.

Dat voelde goed. Dat voelde echt heel goed.

Terwijl we burgers aten, stelden we elkaar vragen over waar we vandaan kwamen en wat onze toekomstplannen waren. We hadden het over onze colleges. We ontdekten dat we in het jaar daarvoor dezelfde docent Spreken in het openbaar hadden gehad.

‘Hunt!’ riep Ryan uit op een toon alsof hij bijna heimwee naar de oude man had.

‘Je wilt toch niet beweren dat je Hunt mocht!’ zei ik. Niemand mocht Hunt. De man was ongeveer net zo interessant als een kartonnen doos.

‘Waarom niet? Hij is aardig. Hij geeft complimenten! Het was dat semester het enige college waar ik hoge cijfers voor haalde.’

Ironisch genoeg was Spreken in het openbaar het enige college waar ik lage cijfers voor had gehaald. Maar het leek nogal stom om dat te zeggen.

‘Ik was er juist heel slecht in,’ zei ik toch maar. ‘Spreken in het openbaar is niet echt mijn sterkste punt. Ik ben beter in onderzoek doen, papers schrijven of in multiplechoicetesten. Ik ben niet zo goed met mijn mond.’

Nadat ik dat had gezegd, keek ik hem aan en ik voelde dat ik knalrood werd. Het was een bijzonder gênante opmerking op een date met iemand die je nauwelijks kende. Ik was doodsbang dat hij er een grapje over zou maken. Maar dat deed hij niet. Hij deed net alsof hij het niet had gehoord.

‘Je komt op mij over als iemand die altijd hoge cijfers haalt,’ zei hij.

Ik was enorm opgelucht. Op de een of andere manier had hij dit gênante

moment van mij weten om te vormen tot een soort compliment.

Ik bloosde weer. Deze keer om een andere reden. 'Nou ja, het gaat goed met mijn studie. Maar ik ben er diep van onder de indruk dat jij een hoog cijfer hebt gehaald voor Spreken in het openbaar. Want het waren best lastige colleges.'

Ryan haalde zijn schouders op. 'Ach, ik denk dat ik gewoon een van die mensen ben die het niet moeilijk vinden om in het openbaar te spreken. Ik ben niet bang voor mensenmassa's. Ik zou zonder enige moeite een zaal vol mensen kunnen toespreken. Ik word juist nerveus van die een-op-eengesprekken.'

Ik merkte dat ik mijn hoofd schuin hield, een lichamelijke blijk van mijn nieuwsgierigheid. 'Je komt op mij over als iemand die nooit nerveus is als hij iets moet zeggen, in welke situatie dan ook. Ongeacht het aantal mensen.'

Hij glimlachte en at zijn burger op. 'Schijn bedriegt. Ik kan heel goed doen alsof alles me makkelijk afgaat. Ik weet dat ik er goed uitzie en dat ik charmant ben, maar het heeft natuurlijk een reden dat ik er zo lang over heb gedaan om een manier te vinden om jou aan te spreken.'

Deze jongen, deze jongen die zo cool leek, vond mij leuk. Ik maakte hem zelfs nerveus.

Ik weet niet of er wel een gevoel is dat kan tippen aan het gevoel dat degene die jou nerveus maakt, ook nerveus wordt van jou.

Het geeft je vleugels, het geeft je zelfvertrouwen. Het geeft je het idee dat alles mogelijk is.

Ik boog me over de tafel heen en kuste hem. Ik kuste hem midden in de burgertent, waarbij de mouw van mijn sweatshirt per ongeluk ook nog in het bakje met ketchup viel. Het was niet erg goed getimed, wil ik maar zeggen. Ik raakte hem ook niet meteen vol op de mond. Meer iets opzij ervan. En het was duidelijk dat ik hem ermee overviel, want hij verstijfde even voordat hij zich overgaf. Hij smaakte naar zout.

Toen ik me van hem losmaakte, drong pas goed tot me door wat ik net had gedaan. Ik had nog nooit iemand gekust. Ik was altijd degene geweest die gekust werd. Degene die had teruggekust.

Hij keek me verward aan. 'Ik dacht dat ik dat moest doen,' zei hij.

Ik schaamde me inmiddels diep. Dit was zoiets waar ik vroeger wel over had gelezen in meisjesbladen, in rubrieken als 'Je gênantste moment ooit.'

‘O sorry,’ zei ik. ‘Sorry. Ik weet zelf niet waarom –’

‘Waarom zeg je nou sorry?’ vroeg hij geschrokken. ‘Het was zo’n beetje het allermooiste moment van mijn leven.’

Ik keek hem aan. Ondanks alles moest ik glimlachen.

‘Konden alle meisjes maar zo kussen,’ vervolgde hij. ‘Leken alle meisjes maar op jou.’

Toen we naar huis liepen, trok hij me steeds donkere hoekjes in om me te kussen. Hoe dichterbij mijn studentenhuis kwamen, hoe langer de kussen duurden. En de kussen voor de deur van mijn gebouw leken een eeuwigheid te duren. Het was inmiddels koud geworden; de zon was al uren onder. Mijn blote benen waren ijskoud. Maar ik voelde niets anders dan zijn handen op mijn lichaam, zijn lippen op de mijne. Ik kon alleen maar denken aan wat we deden, aan mijn handen in zijn nek, aan hoe hij rook – naar schone was en muskus.

Toen het tijd was om verder te gaan of om afscheid te nemen, maakte ik me van hem los, maar ik liet mijn hand in de zijne rusten. Ik zag aan zijn ogen dat hij wilde dat ik hem vroeg om mee te gaan naar mijn kamer. Maar dat deed ik niet. Ik vroeg: ‘Kan ik je morgen zien?’

‘Natuurlijk.’

‘Kom je me dan ophalen om samen te gaan ontbijten?’

‘Goed.’

‘Welterusten,’ zei ik, en ik kuste hem op zijn wang.

Ik trok mijn hand uit de zijne en draaide me om. Bijna had ik hem toch nog gevraagd om met me mee naar binnen te komen. Ik wilde niet dat er een eind kwam aan deze date. Ik wilde doorgaan met hem aanraken, naar zijn stem luisteren, benieuwd naar wat hij zou zeggen. Maar ik draaide me niet weer om. Ik liep het gebouw in.

Ik wist dat ik reddeloos verloren was. Ik was verliefd. Ik wist dat ik me aan hem zou geven, mijn ziel en zaligheid voor hem zou blootleggen. Ik wist dat hij mijn hart zou kunnen breken, mocht het daarop uitlopen.

En daarom was er geen haast bij, hield ik mezelf voor terwijl ik in de lift stapte.

Eenmaal in mijn kamer belde ik Rachel. Ik moest het haar vertellen. Ik moest haar vertellen hoe leuk hij was, hoe lief. Ik moest haar vertellen wat hij allemaal had gezegd, hoe hij me had aangekeken. Ik moest het herbeleven met iemand die exact zou begrijpen hoe opwindend het allemaal was.